

HỒI 7: OAN GIA CHẠM TRÁN

Thanh Bằng ở lại trong miếu ngày cố gắng luyện võ. Chàng kêu Tuyết Vân đừng có làm hành khát nữa. Chàng hứa sẽ lo bữa sáng, bữa trưa, bữa tối cho, nhưng nàng không chịu vì không muốn chàng đi móc túi người khác. Bữa nào nàng cũng mang về những món ăn

thịnh soạn. Tuyết Vân chăm sóc cho chàng, để chàng luyện võ được tiến nhanh. Nhưng chàng không thấy tiến triển gì cả.

Thật ra thì cũng có chút tiến triển, nhưng chàng không nhận ra điều đó.

Thấy chàng luyện võ hoài, nên một buổi chiều Tuyết Vân rủ chàng đi dạo chung quanh phố.

Đi cùng với Tuyết Vân, Thanh Bằng không biết nói gì, không biết mở miệng nói sao. Trong cổ họng chàng như có gì ngăn chặn. Khi chàng tính mở miệng nói điều gì, nhưng thấy không ổn nên đành im lặng. Còn Tuyết Vân thì cười nói tự nhiên. Chàng chỉ biết mỉm cười và bước đi thôi. Vừa đi chàng cứ nghĩ tới chiêu kiếm, rồi suy nghĩ lung tung.

Đang đi trên đường thì họ lại gặp Phi Độc Hành. Vì lo suy nghĩ, nên Thanh Bằng không để ý những người đi đường. Khi nhìn thấy Phi Độc Hành thì Thanh Bằng không biết tránh đi đâu. Chàng còn nhớ lần trước chàng gạt lão. Lần này gặp lại, chắc là khó mà yên ổn ra đi.

Chàng chưa biết nói sao thì Phi Độc Hành đã lên tiếng:

—Lần trước cô gái khác, sao lần này cô gái khác vậy? Hê hê, người thật đào hoa hay là Sở Khanh đây? Người sao cũng mặc kệ, lần này lấy cái gì của ta đây?

Thanh Bằng đỏ mặt. Đỏ mặt không phải vì chuyện chàng lấy bạc của lão.

Đối với chàng, lấy bạc là chuyện thường, Tuyết Vân cũng biết quá rõ rồi, không có gì để giấu. Nhưng vì lão nói chàng việc lần trước đi cùng một cô gái, lần này cô gái khác.

—Vãn bối lần này đâu có lấy gì của tiền bối đâu chớ.

—Dù sao cũng được, người trả lại số bạc lần trước cho ta, thì mọi chuyện ta bỏ qua, không thì người và cô gái đừng hòng rời khỏi đây.

—Lần trước tiền bối thua số bạc đó cho vãn bối mà. Sao giờ lại bắt vãn bối trả. Với lại chuyện đó đâu có liên quan gì tới vị cô nương này. Xin tiền bối chớ làm khó dễ cô ta.

—Muốn ta không làm khó dễ cô ta thì trả lại số tiền lần trước đây. Ta không muốn nói dài dòng.

Chàng muốn lấy cây trâm ra đưa cho lão cho rồi, vì cảm thấy lần trước gạt lão như vậy là không đúng. Nhưng hình như cây trâm đó có gì đặc biệt đối với chàng, không thể đưa ra được.

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì Tuyết Vân cầm trên tay một viên ngọc, giá trị không nhỏ. Nhìn thấy, chàng đã biết Tuyết Vân tính làm gì.

—Muội, đừng có đưa cho lão.

Chàng chặn Tuyết Vân lại.

Thừa lúc chàng và Tuyết Vân đang nói chuyện, lão Phi Độc Hành liền tấn công chàng.

Theo phải ứng tự nhiên, chàng né qua một bên. Và khi chàng né qua thì lão đã bắt Tuyết Vân. Chàng hỏi hận là lúc này không mang theo kiếm. Nếu có kiếm thì chưa chắc gì lão đã bắt được Tuyết Vân. Giờ Tuyết Vân nằm trong tay lão, chàng tấn công thì không được. Chàng đành rút cây trâm ra. Luyến tiếc, nhưng mạng sống của Tuyết Vân quan trọng hơn.

Lão Phi Độc Hành lại cất tiếng nói tiếp:

—Lần trước ngươi khoái cá độ, để lần này ta cá độ với ngươi. Nếu ngươi thắng ta, ta sẽ không đòi món nợ lúc trước, còn thả cô ta ra.

—Tiền bồi muốn cá làm sao?

Lão Phi Độc Hành bèn vung tay, cái cây cách đó năm trượng bị lão đâm một cái, nắm tay của lão in vào thân cây ba phân sâu. Tuy là chưa bằng «Thất Thương Quyền», nhưng một quyền đó không phải là nhẹ.

Thanh Bằng thấy vậy bèn nói:

—Vãn bối không làm được như vậy, xin chịu thua. Tiền bồi muốn gì vãn bối cũng chịu, chỉ cần thả muội muội vãn bối ra là được rồi.

—Ngươi chịu nổi ba quyền của ta, thì ta sẽ thả ra.

Như thân cây mà còn không chịu nổi, nhưng chàng không do dự, ưng chịu liền:

—Xin tiền bồi ra tay đi.

Phi Độc Hành liền đánh ra một quyền vào người Thanh Bằng.

Chàng hứng trọn một quyền vào người, lùi hơn trượng mới ngừng lại, thân hình thì vẫn chao đảo. Máu từ miệng chàng phun ra ướt đầm cả vạt áo.

Lão Phi Độc Hành không cho chàng có thời gian chuẩn bị, liền đánh tiếp một quyền.

Lúc này, khoảng cách tuy có xa hơn, nhưng chàng vẫn bị đánh lùi ra xa hơn, vì sức chịu đựng không còn mãnh liệt như lúc đầu nữa. Chàng đang đợi quyền thứ ba của lão, thì lại thấy lão bỏ tay Tuyết Vân ra, chạy như bay, vừa chạy vừa nói:

—Nếu ta được như hấn, thì nàng đâu có giận ta. Không được, ta phải tìm nàng.

Thanh Bằng tính tìm hiểu ẩn ý trong câu nói lão. Nhưng chàng không còn chịu đựng được nữa, bèn ngã xuống.

Khi chàng tỉnh dậy, thì thấy mình nằm trên bãi cỏ, gần bờ hồ. Chàng thấy Tuyết Vân đang ở gần đó, thấy chàng tỉnh lại, Tuyết Vân mừng rỡ:

—Huynh không sao chớ?

—Không sao đâu muội, chỉ có vài đám thì đầu ăn nhằm gì.

Chàng giờ tuy mình mẩy êm, nhưng cũng nói là không sao, vì không muốn Tuyết Vân lo lắng. Chàng gắng gượng bước lại bờ hồ, cầm Bông Sen Ngọc.

—Không biết là bí kíp nằm ở đâu trong cái Bông Sen Ngọc này.

Chàng rất là tức giận, muốn liệng đi cái Bông Sen Ngọc cho rồi. Vừa lúc đó thì chàng nghe tiếng của Tuyết Vân.

—Huynh, coi kia huynh.

Thanh Bằng theo hướng tay Tuyết Vân chỉ, thì chàng thấy trên mặt nước có hiện ra chữ.

Thì ra là chữ được khắc trong Bông Sen Ngọc, nhưng ngược. Khi ánh sáng chiếu xuyên qua Bông Sen Ngọc thì chữ đã hiện lên.

Thanh Bằng chú ý, và thấy chữ trên mặt nước là «Chuyên Cần Tập Luyện».

Không thấy khẩu quyết cho võ công đâu cả. Chàng thật thất vọng, bao nhiêu hy vọng của chàng đã đổ vào Bông Sen Ngọc và hy vọng bí kíp trong Bông Sen Ngọc sẽ giúp cho võ công chàng tăng tiến.

Tuyết Vân hình như hiểu được nỗi thất vọng của chàng.

—Huynh à, cái đó đúng là bí quyết để thành vô địch thiên hạ đó huynh.

Người ta nói «Văn ôn võ luyện». Khi xưa đâu phải Bạch Ngọc tự nhiên mà tài giỏi, cũng phải qua một thời gian học tập, học hỏi.

Nghe Tuyết Vân nói vậy, chàng tuy biết là phải luyện thêm nữa thì mới tiến được, lòng thất vọng cũng không còn nữa. Chàng biết bí kíp thì không nhiều, mà dù là bí kíp nào đi nữa, thì chàng cũng phải bỏ một thời gian dài để tập luyện.

Người xưa cho thấy là không ai sinh ra là tài giỏi liền, phải trải qua một thời gian luyện tập.

—Muội nói đúng, huynh đặt hy vọng vào cái Bông Sen Ngọc này nhiều quá.
Chàng đưa Bông Sen Ngọc cho Tuyết Vân.

—Muội giữ cái Bông Sen Ngọc này đi, muội xứng đáng được giữ nó. Huynh thì biết mình cần phải làm gì.

Thế là từ đó, chàng ngày ngày chuyên cần luyện kiếm, còn Tuyết Vân thì lo lắng bữa ăn cho chàng. Chàng và nàng tuy không nhập bọn với khát cái, nhưng hai người bây giờ cũng không khác gì là khát cái cả.

Một bữa kia, Thanh Bằng và Tuyết Vân đang ngồi trong miếu, thì chàng nghe ở ngoài có tiếng động. Chàng nhìn ra thì thấy những người khát cái đang bị một chàng trai đánh.

Nhìn thấy chàng trai nọ, Thanh Bằng muốn chạy ra ôm lấy hắn. Vì hắn không ai khác hơn là đệ đệ chàng là Tử Tâm. Sau lưng hắn là Trúc Diệp Thanh.

Chàng không hiểu sao Trúc Diệp Thanh và hắn lại đi cùng đường. Chàng không biết hắn đã được sư bá dạy cho chiêu kiếm đó chưa? Hắn có tìm được danh sư để học võ hay không? Những tao ngộ của hắn ra sao chàng rất muốn biết, nhưng chàng chưa ra mặt.

Đang chần chờ, thì chàng thấy hắn thi chuyên chiêu kiếm «Thiên Địa Vô Tình» trên một khát cái.

Tuy không phải là khát cái, nhưng chàng giờ đây cũng đâu khác khát cái là bao nhiêu, với lại họ là những người vô tội. Chàng không nỡ thấy cảnh đó, bèn ra chiêu chặn thanh kiếm của Tử Tâm lại và cũng thi triển chiêu «Thiên Địa Vô Tình» và chàng chỉ thanh kiếm ngay yết hầu của Tử Tâm.

Tử Tâm rất ngạc nhiên, hắn la lên:

—Nhất chiêu nhất kiếm của sư bá, người là ai?

—Là sư huynh của người đó.

Trúc Diệp Thanh đã tới sau lưng hắn và lời đó là của Trúc Diệp Thanh.

Thì ra người mà Trúc Diệp Thanh kể cho sư phụ nàng nghe, lúc đó có

Thanh Bằng chính là sư đệ chàng Tử Tâm. Sư đệ chàng tuy từ nhỏ có theo sư phụ là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, nhưng hắn nhất, chưa dám ra tay lần nào.

Trúc Diệp Thanh lần nào đi vào thành cũng gặp hắn, và làm quen mới biết hắn là sư đệ của Thanh Bằng.

Khi dẫn về, thì lão Thái An lắc đầu, vì hắn là đệ tử của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu mà không giống sư huynh hay thầy chút nào. Lão cũng dạy cho hắn chiêu kiếm mà lão đã dạy cho Thanh Bằng. So với Thanh Bằng, Tử Tâm học còn lẹ hơn. Mấy ngày ở gần Trúc Diệp Thanh, Tử Tâm đã nảy sinh tình cảm, nhưng thấy nàng không để ý tới hắn, hắn hỏi nhiều lần mới biết là hai thầy trò

đã gặp Thanh Bằng. Hấn bèn rủ Trúc Diệp Thanh cùng hẳn đi tìm Thanh Bằng. Nhưng có trời mới biết hẳn đang tính toán gì.

Gặp lại sư đệ mình, Thanh Bằng rất là mừng. Chàng muốn chạy lại ôm hẳn vào lòng và hỏi hẳn về những ngày đã qua:

—Sư đệ...

Và chàng bước tới.

Khi chàng tới gần, thanh kiếm hẳn lại chia ngay yết hầu của Thanh Bằng.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ chuyện này xảy ra. Cả Tuyết Vân và Trúc Diệp Thanh cũng sùng sốt.

—Canh hai đêm nay, huynh đệ mình gặp nhau ở bãi tha ma.

Nói xong lời đó, hẳn dứt kiếm vào vỏ và bước đi. Không cần biết bao nhiêu con mắt đang nhìn hẳn, và cũng không cần biết Trúc Diệp Thanh có đi theo không.

—Trúc Diệp Thanh muội, chuyện gì đã xảy ra cho hẳn thế?

Thanh Bằng hy vọng là Trúc Diệp Thanh biết chuyện gì. Nhưng nàng lắc đầu không biết.

Tuyết Vân mời Trúc Diệp Thanh vào trong miếu, chàng cũng bước vào.

Tuyết Vân liền hỏi chàng:

—Canh hai đêm nay huynh có đi không?

—Phải đi chứ muội, dù sao thì huynh và hẳn cũng là huynh đệ.

Tuyết Vân muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Trong miếu ba người im lặng không nói một tiếng nào.

Thanh Bằng không ngờ vừa gặp lại sư đệ mình, hẳn lại hẹn mình nơi mà chàng đã hẹn Lý Lương Hoàng để quyết đấu. Lòng chàng rối bời.

Tuyết Vân thì trong lòng có chuyện gì đó, nhưng nàng đã không nói ra.

Nàng biết Thanh Bằng lòng đang rối bời, muốn để cho chàng yên tĩnh.

Trúc Diệp Thanh không ngờ hai sư huynh đệ vừa gặp nhau lại dùng chiêu kiếm mà sư phụ mình truyền cho để đánh nhau, mà không rõ nguyên nhân vì đâu.

Rồi thời gian lặng lẽ trôi qua, và cũng gần tới canh hai. Thanh Bằng đứng dậy, cầm kiếm và bước ra khỏi miếu.

—Hai muội ở đây đợi huynh, huynh đi chút sẽ về.

Hai nàng đồng thanh lên tiếng:

—Muội muốn đi theo.

Chàng không đáp lời, trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Thế là ba bóng người cất bước hướng về bãi tha ma. Đêm tối, nếu người nào yếu vía nhìn vào chắc là rất sợ hãi. Và bãi tha ma đã ở trước mặt họ và họ đã nhìn thấy Tử Tâm.

—Hai muội đừng lại gần.

Hai nàng biết chàng có chuyện cần giải quyết với đệ đệ của mình, không muốn hai nàng biết. Nên họ đành đứng xa nhìn. Thanh Bằng chậm rãi bước tới chỗ của đệ đệ mình. Giờ đây khoảng cách hai người chỉ một trượng. Hai nàng không nghe rõ hai huynh đệ nói gì. Chỉ thấy họ mấp máy môi một hồi rồi họ liền rút kiếm động thủ.

Vì là hai huynh đệ từ nhỏ đã ở bên nhau, họ biết đối phương không có võ gì vì sư phụ chỉ dạy khinh công không có dạy võ. Gần đây hai sư huynh đệ đều được sư bá chỉ dạy cho một chiêu kiếm. Nhưng sự lãnh ngộ của mỗi người một khác. Nhưng họ biết rằng chiêu kiếm đó khi đánh ra, thì huynh đệ họ sẽ có người chết. Tử Tâm thì lãnh ngộ nhanh hơn Thanh Bằng, nhưng ngược lại Thanh Bằng dày công tập luyện hơn.

Nhưng rồi chiêu kiếm cũng phải đánh ra. Hai nàng thấy kiếm của Tử Tâm lóe lên, trùn xuống đầu Thanh Bằng. Nhưng Thanh Bằng còn chưa ra chiêu, khi chiêu kiếm cách đầu Thanh Bằng còn một gang thì Thanh Bằng lại thi triển cũng chiêu kiếm đó. Nhưng kiếm của Thanh Bằng xen vào kiếm của Tử Tâm và đâm thẳng vào yết hầu Tử Tâm. Nhưng khi cách cũng còn một gang thì lại thấy Thanh Bằng thu kiếm về, và thừa lúc đó Tử Tâm đâm một kiếm vào tay Thanh Bằng và kiếm Thanh Bằng rơi xuống.

Lại thấy Thanh Bằng lượm kiếm lên, hai huynh đệ lại mấp máy nói gì đó. Hai nàng tưởng rằng họ sẽ đánh tiếp, tính ra cản thì lại thấy hai huynh đệ nắm chặt tay nhau, rồi Thanh Bằng lại chậm rãi đi về phía họ như lúc chàng bước đi gặp người đệ đệ của mình.

—Huynh có sao không?

Tuyết Vân chạy lại hỏi khi gặp Thanh Bằng.

—Huynh không có sao đâu muội.

Liền quay qua Trúc Diệp Thanh nói:

—Muội hãy chăm sóc hấn giùm huynh. Huynh còn nhiều chuyện phải làm.

Và Thanh Bằng nắm tay Tuyết Vân đi khuất vào bóng đêm.

Tuyết Vân chỉ hỏi vết thương của chàng có sao không; nàng không hỏi hai huynh đệ đã nói gì và tại sao lại đánh nhau.